

**1402** (2021-2022) – Nr. 1  
ingediend op 15 september 2022 (2021-2022)

## **Verslag van de gedachtewisseling**

namens de Commissie voor Binnenlands Bestuur,  
Gelijke Kansen en Inburgering  
uitgebracht door Nadia Sminate

over het Deense beleid  
inzake lokale besturen en inburgering  
als inspiratiebron voor het Vlaamse beleid

---

*Samenstelling van de Commissie voor Binnenlands Bestuur, Gelijke Kansen en Inburgering:*

*Voorzitter:* Kris Van Dijck.

*Vaste leden:*

Maaïke De Vreese, Nadia Sminate, Annabel Tavernier, Kris Van Dijck, Paul Van Miert;

Yves Buysse, Chris Janssens, Sam Van Rooy;

Katrien Partyka, Brecht Warnez;

Tom Ongena, Bart Tommelein;

An Moerenhout, Jeremie Vaneeckhout;

Maxim Veys.

*Plaatsvervangers:*

Piet De Bruyn, Andries Gryffroy, Bert Maertens, Freya Perdaens, Elke Sleurs;

Adeline Blancquaert, Guy D'haeseleer, Kristof Slagmulder;

Koen Van den Heuvel, Hilâl Yalçın;

Stephanie D'Hose, Emmily Talpe;

Meyrem Almaci, Celia Groothedde;

Kurt De Loor.

*Toegevoegde leden:*

Lise Vandecasteele.

## INHOUD

|                                                                                                                                                                                       |   |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---|
| 1. Tussenkomensten van de commissieleden .....                                                                                                                                        | 4 |
| 1.1. Tussenkomenst van Tom Ongena .....                                                                                                                                               | 4 |
| 1.2. Tussenkomenst van Maaïke De Vreeze .....                                                                                                                                         | 4 |
| 1.3. Tussenkomenst van Sam Van Rooy .....                                                                                                                                             | 5 |
| 1.4. Tussenkomenst van Katrien Partyka .....                                                                                                                                          | 5 |
| 1.5. Tussenkomenst van Brecht Warnez .....                                                                                                                                            | 5 |
| 1.6. Tussenkomenst van Kris Van Dijck .....                                                                                                                                           | 6 |
| 2. Tussenkomenst van Bart Somers, viceminister-president van de Vlaamse<br>Regering en Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Bestuurszaken,<br>Inburgering en Gelijke Kansen ..... | 7 |
| 3. Replieken .....                                                                                                                                                                    | 9 |

De Commissie voor Binnenlands Bestuur, Gelijke Kansen en Inburgering bracht van 5 tot 10 juni 2022 een studiebezoek aan Kopenhagen. De commissie hield naar aanleiding van dit bezoek op 12 juli 2022 een gedachtewisseling over het Deense beleid inzake lokale besturen en inburgering als inspiratiebron voor het Vlaamse beleid.

## **1. Tussenkomen van de commissieleden**

### **1.1. Tussenkomen van Tom Ongena**

*Tom Ongena* denkt dat Vlaanderen wat inburgering betreft niet echt lessen hoeft te trekken uit het Deense beleid. Denemarken is weliswaar een van de pioniers van een inburgeringsbeleid maar het Vlaamse beleid is – zeker sinds de goedkeuring van het nieuwe Inburgeringsdecreet, met onder meer de vierde pijler – het Deense voorbijgestoken.

Er werd een interessant bezoek gebracht aan het Deense mensenrechteninstituut dat heel wat expertise heeft opgebouwd. Er werken daar ongeveer tweehonderd mensen met een budget van 7 miljoen euro en het instituut heeft een A-status behaald. De werking vertoont gelijkenissen met het toekomstige Vlaams Mensenrechteninstituut (VMRI), bijvoorbeeld wat de geschillenkamer betreft. Opvallend is dat de Deense geschillenkamer een schadevergoeding kan opleggen. Het Deense mensenrechteninstituut kan bij zaken van collectief belang tevens in rechte optreden.

De bestuurlijke organisatie van Denemarken en de centrale rol die de lokale besturen daarin spelen, zijn voor de spreker de belangrijkste inspiratiebron voor het Vlaamse beleid. De overheidsbestedingen door de lokale besturen in Vlaanderen bedragen ongeveer 13 procent terwijl dat in Denemarken 65 procent bedraagt. Denemarken staat helemaal bovenaan de lijst als het gaat over lokale autonomie en de omvang van de lokale bevoegdheden.

Het toekennen van meer bevoegdheden en middelen aan de lokale besturen hangt met twee andere aspecten samen. In eerste instantie is dat de bestuurskracht van de gemeenten, waarmee men terechtkomt bij het fusieverhaal of toch minstens het regioverhaal en een verbeterde samenwerking. Ten tweede moet men er bij een grotere schaal over waken dat de kloof tussen burger en politiek beperkt blijft, dat er geen democratisch deficit ontstaat. In dit verband verwijst de spreker naar de Commissie Decentralisatie die in Vlaanderen werkzaam is. Hij vraagt de minister wat men daarvan mag verwachten.

### **1.2. Tussenkomen van Maaïke De Vreese**

*Maaïke De Vreese* bevestigt dat het Vlaamse inburgeringsbeleid niet moet onderdoen voor het Deense. Met het nieuwe Inburgeringsdecreet heeft Vlaanderen belangrijke stappen gezet. De spreker is alvast benieuwd naar de evaluatie van het nieuw ontwikkelde beleid op het ogenblik dat alles goed uit de startblokken is geschoten. Wel is het zo dat de Deense lokale besturen een sterke rol spelen bij de inburgering. Interessant is ook dat de werkgevers erbij worden betrokken en dat men op zoek gaat naar bepaalde profielen om vacatures in te vullen. Gelet op de krapte op de arbeidsmarkt in Vlaanderen is dat een concept waar men ook hier mee aan de slag zou kunnen gaan.

In Denemarken is men waakzaam voor parallelle samenlevingen en worden probleemwijken actief aangepakt. In iedere gedefinieerde probleemwijk kunnen andere regels gelden voor de inwoners. Hoe staat de minister tegenover dat idee? Heeft hij daar bepaalde zaken uit weerhouden voor Vlaanderen?

### 1.3. Tussenkost van Sam Van Rooy

Ook *Sam Van Rooy* gaat in op de aanpak van probleemwijken. Het gaat in Denemarken om 29 wijken die gedefinieerd werden op basis van vijf criteria: (1) minstens de helft van de inwoners heeft een niet-EU-achtergrond; (2) het inkomensniveau is minder dan 55 procent van het Deense gemiddelde; (3) de werkloosheid is hoger dan 40 procent; (4) meer dan 60 procent van de mensen in de wijk heeft enkel een diploma basisonderwijs; (5) de criminaliteitsgraad is meer dan drie keer het Deense gemiddelde. Als criterium 1 en twee van de andere vier op een wijk van toepassing zijn, belandt ze op de lijst van gettowijken.

Wat zijn de gevolgen van opname op de lijst? De bedoeling is dat de sociale mix verandert en dat er nog maximaal 40 procent sociale huisvesting mag zijn. Daartoe worden grote appartementsblokken afgebroken en worden nieuwe wijken gebouwd waar andere sociale profielen (studenten, ouderen en privé-eigenaars) zich kunnen vestigen. Bedoeling is om de parallelle samenleving open te breken. Kinderen in die wijk moeten vanaf de leeftijd van 1 jaar verplicht naar de kinderopvang om de Deense taal en waarden te leren. Ouders die dat niet doen, verliezen een deel van het kindergeld. In het eerste leerjaar is er voor de zesjarigen een taalexamen Deens. Wie niet slaagt, moet het jaar overdoen. Wanneer kinderen meer dan 15 procent van de schooltijd spijbelen, verliezen de ouders een deel van het kindergeld. Wie een misdrijf pleegt in een gettowijk wordt dubbel bestraft tegenover hetzelfde misdrijf in een andere wijk.

Hoe staat de minister tegenover de definiëring van de gettowijken en tegenover de maatregelen die in die wijken gelden?

### 1.4. Tussenkost van Katrien Partyka

*Katrien Partyka* vindt dat Vlaanderen weinig te leren heeft van Denemarken wat het inburgeringsbeleid betreft. Bijzonder interessant was het bezoek aan het Deense mensenrechteninstituut. Meest inspirerend was evenwel de beweging die de lokale besturen er hebben gemaakt in de richting van fusies en een gewijzigde bestuurlijke organisatie van het land. Men heeft de lokale besturen versterkt maar ze tegelijk meer bevoegdheden gegeven. De lokale besturen beheren tot 65 procent van de overheidsbestedingen. Hoe ziet de minister dat debat in Vlaanderen verder verlopen? Er is in Vlaanderen wel een Commissie Decentralisatie aan het werk maar 'decentralisatie' zou misschien beter worden vervangen door 'versterking' van de lokale besturen en lokale democratie. Het zou wel goed zijn om de Deense aanpak inzake lokale besturen verder uit te diepen.

### 1.5. Tussenkost van Brecht Warnez

*Brecht Warnez* heeft geleerd dat de Denen zich goed kunnen verkopen. Vlaanderen mag best wat trotser zijn op het eigen beleid. Hij verwijst naar het Vlaamse inburgeringsbeleid dat een inspiratiebron voor andere landen zou kunnen zijn.

Denemarken heeft in 2007 een fusieoperatie gekend waarbij men van 278 gemeenten gegaan is naar 98 gemeenten. Interessant is dat het om een semivrijwillig traject ging. Er werd een minimum van twintigduizend inwoners opgelegd, tenzij men kon aantonen dat er voldoende bestuurskracht aanwezig was. Toch blijft er nog steeds een grote verscheidenheid aan schaalgrootte in de Deense steden en gemeenten. Dat zal men ook in Vlaanderen moeten aanvaarden. Ook in Denemarken telt een op de vier gemeenten vandaag minder dan dertigduizend inwoners, maar, anders dan in Vlaanderen, tellen ze wel bijna allemaal meer dan twintigduizend inwoners.

Anderzijds telt Denemarken een zevental relatief grote steden met meer dan honderdduizend inwoners. Vlaanderen telt vier van dergelijke steden. Is men vandaag in Vlaanderen niet te veel gericht op de grootte van de gemeenten? Stimuleert men niet beter de kleinere gemeenten om richting de twintigduizend inwoners te evolueren?

Volgens politicologen is de afstand tussen de burger en de politiek na de fusieoperatie in Denemarken groter geworden. Hier moet zeker aandacht voor zijn. Hoe kan men ervoor zorgen dat die afstand niet groter wordt door fusieoperaties? Schuilt er geen tegenstrijdigheid in het feit dat men grote fusies met districtsraden wil combineren? Blijft men dan niet beter bij de huidige gemeenteraden?

De lijst van bevoegdheden van de Deense lokale besturen is indrukwekkend maar moet ook een stuk worden genuanceerd. Zo zijn de lokale besturen bevoegd voor de toekenning van de werkloosheidsuitkering, maar de bepaling van de basisvoorwaarden blijft wel op het staatsniveau. Bevoegdheden moeten inderdaad worden gedecentraliseerd maar het moet dan gaan over dienstverlenende zaken of nabije beslissingen, eerder dan over criteria die op basis van solidariteit en gelijkheid beter op nationaal niveau blijven.

Tot slot merkt de spreker op dat men in Denemarken geëvolueerd is van dertien naar vijf regio's. Dat stemt eigenlijk overeen met de Vlaamse provincies.

#### 1.6. Tussenkomen van Kris Van Dijck

*Kris Van Dijck* dankt vooreerst de commissieleden en de minister voor hun deelname aan het studiebezoek, alsook de ambtenaren die de reis hebben voorbereid en inhoudelijk ondersteund. Uit het studiebezoek leert hij alvast dat Vlaanderen het zo slecht niet doet op de thema's van het bezoek, al is hij wel wat jaloers op het feit dat de Deense politici – over de partijgrenzen heen – een visie ontwikkelen over waar men op lange termijn met het land naartoe wil.

Tijdens het bezoek aan het Huis van de Toegankelijkheid heeft de spreker een aantal nuttige ideeën meegekregen waarvan de uitvoering niet altijd ingewikkeld hoeft te zijn. Het komt er ook op aan om bij het afleveren van bouwvergunningen door de lokale besturen de architecten en ingenieurs mee te krijgen in een toegankelijkheidsverhaal.

Aansluitend bij de bedenking van Brecht Warnez over de vijf Deense regio's en de vijf Vlaamse provincies, vraagt de spreker zich af of het per se om verkozen organen moet gaan. Er is gesproken over meer middelen en meer bevoegdheden voor onze lokale besturen maar men moet goed weten over welke bevoegdheden het gaat. In het kader van Welzijn en Onderwijs bijvoorbeeld kent Vlaanderen een sterk uitgebouwd middenveld dat losstaat van de lokale besturen of de provincies maar dat wel een plaats zou moeten krijgen in een toekomstig welzijns- of onderwijslandschap.

Om fusies in Vlaanderen te stimuleren wordt de gemeenten een wortel voorgehouden in de vorm van schuldafbouw. Waarom is de bonus voor gemeenten die boven de vijftigduizend inwoners komen groter dan de bonus voor gemeenten die amper boven de twintigduizend inwoners komen? Zijn die parameters nog verdedigbaar? Is onder die voorwaarden een fusie voor de kleinere gemeenten wel de moeite waard? Hoe kan men de lokale besturen – ook na corona, de Oekraïne-crisis en de stijgende inflatie en energieprijzen – slagkrachtig houden?

## **2. Tussenkoms van Bart Somers, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Bestuurszaken, Inburgering en Gelijke Kansen**

Minister *Bart Somers* gaat eerst in op de rol van de lokale besturen binnen de Deense staatsorganisatie. Denemarken heeft de moed gehad om op een bepaald ogenblik de lokale besturen radicaal te versterken. Dit gebeurde enerzijds door de lokale besturen in omvang op te schalen en anderzijds door heel wat bevoegdheden over te hevelen naar de lokale besturen. Het is evident dat men een buitenlands model niet zomaar naar Vlaanderen kan kopiëren. Zo beschikt Vlaanderen inderdaad over een sterk middenveld dat veel overheidsstaken in onderaanneming heeft gekregen, dit ingevolge de erfenis van de verzuiling die historisch gegroeid is op basis van een compromis tussen katholieken en liberalen. Dit laat nog steeds zijn sporen na in onze maatschappelijke organisatie.

Brecht Warnez verwees naar de vijf Deense regio's die overeen zouden kunnen stemmen met de vijf Vlaamse provincies. De minister staat hiervoor open als men ook hier tot negentig gemeenten of daaromtrent zou kunnen komen. Het geven van meer bevoegdheden aan de lokale besturen is onlosmakelijk verbonden met een opschaling. In Denemarken is dat razendsnel verlopen; men heeft die oefening gedurende twee jaar tegelijk laten sporen. Men liet de vrijheid aan de lokale besturen om tijdens die twee jaar de fusiemogelijkheden af te tasten en een antwoord te geven aan de hogere overheid, die bij gebrek aan een antwoord in de plaats van de gemeenten zou beslissen.

Arbeidsmarktbeleid is een van de bevoegdheden die in de toekomst beter door de lokale besturen kan gebeuren. Vandaag moet men niet in de eerste plaats mensen aan een job helpen maar wel mensen bereiken die nog niet arbeidsactief zijn of willen zijn. Het gaat om kwetsbare groepen die lokale besturen veel beter kennen en die men makkelijker via de lokale besturen kan bereiken. Vanuit een holistische benadering kunnen de lokale besturen een grotere rol spelen, al zal de uitwerking daarvan niet meer voor deze zittingsperiode zijn. Dat moet gebeuren in het kader van een politiek akkoord met coalitiepartners bij het begin van een volgende regeerperiode.

De minister gaat niet akkoord met de stelling dat de afstand tussen politiek en burger in Denemarken groter is geworden na de schaalvergroting. Uit het gesprek met de Deense vertegenwoordigende organisatie van de lokale besturen onthoudt hij dat er een blijvend hoge opkomst is bij de verkiezingen, dat democratie meer is dan verkiezingen, dat veel grote steden op een professionele manier aandacht besteden aan burgerbetrokkenheid, dat gemeenteraadsleden dankzij de grotere schaal een beter statuut hebben. Opvallend is ook dat er in Denemarken geen ambtenarenstatuut bestaat en dat het lokaal gaat om contractuele werknemers. Daardoor is er een betere interactie met de private arbeidsmarkt.

Op het vlak van migratiebeleid vaart Denemarken een andere koers dan België. Men is er strenger aan de voordeur en men streeft een meer doorgedreven terugkeerbeleid na. De nadruk ligt op 'nastreven' want het blijft moeilijk om het percentage mensen dat geen wettelijke verblijfsvergunning kon bekomen effectief op te trekken. Vlaanderen kan wel een dossier opmaken voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over die personen die weigeren een inburgeringscursus te volgen. Dat kan voor DVZ een reden zijn om de verblijfsvergunning van die mensen in te trekken.

Wat het inburgeringsbeleid betreft, kan het Vlaamse beleid inspiratie bieden voor Denemarken en zeker voor Zweden. Het beleid in Vlaanderen is sterk gestructureerd en gebaseerd op een consequente aanpak met onder meer de vier pijlers. In Denemarken gaat het vooral om een beleid van de lokale besturen. In Vlaanderen heeft men ervoor gekozen dat niet te doen, om de eenheid van het beleid te

versterken, om duidelijk te maken wat men van inburgeraars mag verwachten. De minister is er voorstander van om het inburgeringsbeleid gecentraliseerd vanuit Vlaanderen te blijven aansturen, dit om te bepalen wat men moet kennen en de kwaliteitsbewaking daarvan.

Wat het samenlevingsbeleid betreft, zegt de minister dat de leefbaarheid van bepaalde wijken onder druk kan staan door tal van factoren die vaak gekoppeld zijn aan armoede. Door concentraties van etnisch-culturele groepen ontstaat in bepaalde wijken een gettogevoel. Men moet erover waken dat dit geen parallelle samenlevingen creëert en segregatie in de hand werkt. Men mag voor die problemen niet blind zijn maar men mag geen appels met citroenen vergelijken. In Denemarken zijn er veel enorm grote en troosteloze woonwijken met een opeenstapeling van samenlevingsproblemen. In Vlaanderen bestaan dergelijke wijken hier en daar ook in sommige grootsteden maar ze zijn niet van dezelfde grootteorde als in Denemarken. De Denen hebben voor die wijken een specifieke aanpak ontwikkeld die echter niet eenduidig is volgens de minister. De politie hanteert bijvoorbeeld andere definities en criteria van gettowijken dan de overheid. De ambtelijke omkadering brengt heel veel papier met zich mee maar de vraag is of de aanpak in de praktijk effectief werkt.

De minister is van oordeel dat het Deense beleid de mensen van buitenlandse herkomst in die wijken blijvend een label opkleeft. Eens men in Vlaanderen het inburgeringstraject achter de rug heeft, wordt men een volwaardig lid van de samenleving. De Denen blijven de mensen in de moeilijke wijken echter labelen op basis van hun etnisch-culturele achtergrond. Op dat ogenblik behandelt men burgers niet meer op gelijke voet. De minister is voorstander van een kordaat beleid tegen segregatie maar men zet daarvoor liever andere instrumenten in: investeren in gedeelde waarden, het vermijden van gettoscholen, niet langer subsidiëren van verenigingen die georganiseerd zijn op eng etnisch-culturele basis, kiezen voor een divers maar inclusief middenveld, het weren van buitenlandse invloed uit gebedshuizen, investeren in sociale mobiliteit, het binnenbrengen van een middenklasse in de sociale woonwijken, het aantrekken van investeringen om de middenklasse terug te brengen naar verpauperde wijken enzovoort. De minister heeft daar lokaal op ingezet en wil dit ook doortrekken naar het Vlaams beleid. Dit is in het belang van de mensen in die wijken, want zij zijn het eerste slachtoffer van verpaupering, verloedering, vandalisme en onveiligheid.

Persoonlijk vindt de minister dat men geen beleid moet voeren waarbij mensen op hun afkomst worden geclassificeerd. De doelstellingen van het Deense beleid zijn zeker legitiem en belangrijk in een verkleurende samenleving, maar de ingezette instrumenten dreigen de segregatie mentaal in stand te houden in plaats van op te lossen. Een aantal van de ingezette Deense instrumenten zou de minister wel veralgemeend durven in te zetten in de Vlaamse samenleving. Hij verwijst naar de ouderlijke verantwoordelijkheid voor de eigen kinderen, die moet gelden ongeacht of men een allochtone achtergrond heeft of niet.

De minister besluit dat het aanpakken van segregatie fundamenteel is. Als dat niet gebeurt, dreigen mensen te worden opgesloten in etnisch-culturele gemeenschappen waarin sociale druk en conformering belangrijk worden. Het instrumentarium van Denemarken dreigt echter het stigma groter te maken dan dat het de segregatie op termijn helpt oplossen. Op dit ogenblik heeft dat beleid in de moeilijke wijken ook nog geen aantoonbare resultaten opgeleverd. De minister meent dat bepaalde Vlaamse centrumsteden meer succes boeken in het doorbreken van segregatie dankzij instrumenten die de burgemeesters inzetten. Vaak heeft dat te maken met het feit dat de middenklasse is teruggekomen waardoor er opnieuw vermenging kan ontstaan. Daardoor worden mensen getriggerd om uit hun etnisch-culturele groep te treden en deel te nemen aan de samenleving. Er werden daarvoor ook de



nodige kansen geboden. Er zijn dus andere instrumenten dan de Deense denkbaar om de segregatie aan te pakken.

### 3. Replieken

*Sam Van Rooy* meent dat men in Denemarken gettowijken niet uitsluitend op etnisch-culturele achtergrond classificeert. Een wijk met 40 procent autochtone inwoners of inwoners met een EU-achtergrond kan wel degelijk een gettowitz zijn. Een van de maatregelen is dat kinderen uit die wijken vanaf de leeftijd van 1 jaar verplicht naar de kinderopvang moeten. Daar worden dan de Deense taal en waarden aangeleerd. Maar die maatregel is dan ook van toepassing op kinderen afkomstig uit autochtone gezinnen in die wijken. Hoe moet dan de kritiek van de minister op het 'labelen' worden begrepen?

Minister *Bart Somers* zegt dat een wijk met een grote concentratie inwoners van buitenlandse herkomst niet noodzakelijk een probleemwijk is. Hij is persoonlijk van mening dat kinderen zo vroeg mogelijk onderwijs moeten volgen, dat de leeftijd van de leerplicht zou moeten worden verlaagd. Hij heeft ook een fundamenteel probleem met thuisonderwijs, tenzij bijvoorbeeld ingeval van ziekte.

*Sam Van Rooy* vraagt of de minister dan geen voorstander is van het definiëren van gettowijken in onze samenleving.

Minister *Bart Somers* antwoordt geen probleem te hebben met het definiëren van probleemwijken die wel degelijk bestaan, maar het instrumentarium om te remediëren wordt volgens hem slimmer ingezet als men dat op een generieke wijze doet. Maar probleemwijken bestaan wel degelijk. De wijk Nekkerspoel in Mechelen bijvoorbeeld kent meer armoede, verpaupering en overlast en daar moet het beleid op ingrijpen. Dat doet men door politie in te zetten, de netheid te verzorgen, te investeren in de buurt zodat het voor de middenklasse interessant wordt om er terug te gaan wonen, te investeren in het verenigingsleven enzovoort. Dergelijk instrumentarium zal in de diepte veel meer veranderen dan door in bepaalde wijken op basis van etnisch-culturele kenmerken dubbel te gaan sanctioneren. Maar het is zeker verdedigbaar dat men in een probleemwijk meer politie inzet die dan kordaat gaat optreden.

*Sam Van Rooy* stelt vast dat de minister focust op het veiligheidsaspect en niet op het culturele zoals de Denen wel doen in de gettowijken.

Minister *Bart Somers* denkt dat de tegenstellingen niet zo groot zijn. Als hij investeert in de scouts voor jongeren met een migratieachtergrond, weet hij dat daarbij waarden worden overgedragen en gedeelde waarden worden gerealiseerd. Daarbij wordt het culturele aspect aangepakt. Hetzelfde gebeurt als men de huistaakbegeleiding in een school versterkt of 'pleinmakers' introduceert om de cohesie in een sociale woonwijk te versterken. De vraag is uiteindelijk hoe men cultuur- en waardenoverdracht het best aanpakt. Moet dat op een theoretische manier of door effectief in het leven van mensen in te grijpen? De theoretische manier kan nuttig zijn maar de minister gelooft meer in de andere aanpak die hij effectiever acht.

*Sam Van Rooy* stelt voor om over enkele jaren eens terug te keren naar Denemarken om te zien hoe goed het gettoplan, dat nog niet zo lang loopt, heeft gewerkt.

Kris VAN DIJCK,  
voorzitter

Nadia SMINATE,  
verslaggever